

عنوان مقاله:

مسئله یابی مدیریت بحران کرونا در ایران به روش آمیخته موازی

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس بین المللی پژوهشهای نوین حسابداری، مدیریت و علوم انسانی در هزاره سوم (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

حسین رحیمی کلور - دانشیار گروه مدیریت بازرگانی دانشگاه محقق اردبیلی، اردبیل

زینب محمودی پاچال - دانشجوی دکتری مدیریت بازرگانی دانشگاه محقق اردبیلی، اردبیل

خلاصه مقاله:

در شرایطی که حدود دو سال از شیوع کرونا در جهان می گذرد، و نگرانی های پیرامون شیوع بیشتر آن، از جهت جهش های مکرر در سال جدید شکل دوباره های به خود گرفته، شناسایی مسائل پیرامون مدیریت بحران کووید ۱۹ ضرورت دارد. از این رو، پژوهش حاضر که از نظر هدف کاربردی بوده به روش آمیخته موازی و براساس رهیافت ساختارگرایی چارمنانجام شده، در بخش کیفی یک جامعه آماری (اساتید دانشگاهی)، و در بخش کمی دو جامعه آماری (۱- کارکنان دولتی (حجم نمونه: ۱۱۷ نفر) ۲ افراد بدون شغل دولتی (حجم نمونه: ۱۵۹ نفر)) داشته، که ۱۲ مسئله ی عمده شناسایی شده در بخش کیفی (به روش گراند تئوری)، در بخش کمی از طریق داده های پرسشنامه ای محقق ساخته جهت بررسی میزان تاثیر آنها مورد تحلیل قرار گرفت. یافته ها حاکی از آن بود که از جانب پاسخ دهندگان، در بین عوامل مربوط به دولت، «آموزش مجازی»، و در بخش مربوط به مردم، «اعتماد» اثرگذارترین عامل در مدیریت بحران کرونا مطرح شده است.

کلمات کلیدی:

مسئله یابی، مدیریت بحران، کرونا، روش آمیخته موازی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1303710>

